

Arrest

nr. 203 524 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1985.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 oktober 2015 en dient op 29 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 12 september 2016 en 9 januari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Shega in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. U studeerde Agricultuur aan de universiteit van Nangarhar en behaalde in 2010 uw diploma.

In juli 2010 begon u te werken voor het Amerikaanse Development Alternative Incorporated (DAI). U hield toezicht op de hulp die werd verdeeld onder de lokale boeren. U diende te controleren of de hulp aan de juiste mensen werd gegeven en of alles in goede banen liep, alsook de veiligheidssituatie in het oog te houden. U maakte wekelijks een rapport op met uw bevindingen. U deed dit tot september 2011.

Vervolgens begon u te werken als leider van een team van twintig arbeiders in een project van USAID. Er dienden kanalen gegraven te worden om water naar de heuvels te brengen om een bos te vormen. U leidde uw team bij deze werken. U deed dit werk een vijftal maanden.

Op 23 mei 2012 ging u aan de slag voor National Solidarity Program, onder contract bij International Rescue Committee (IRC). U ging naar dorpen in het district Shinwar van de provincie Nangarhar om humanitaire projecten voor te stellen aan de mensen. U deed dit werk tot 31 december 2013.

Twee maanden voor u stopte kreeg u een eerste telefoon van de taliban. Zij vroegen u om te stoppen met uw werk en hen te vervoegen. U weigerde dit. De volgende dag belden ze opnieuw en vroegen u opnieuw om hen te vervoegen, wat u opnieuw weigerde. U veranderde uw telefoonnummer en nam sindsdien ook regelmatig verlof uit angst voor deze dreigementen, maar u deed uw contract bij IRC wel uit. Even later solliciteerde u terug bij een buitenlandse organisatie, "C.[...]" genaamd. U kreeg vervolgens een dreigbrief van de taliban waarin geschreven stond dat u hun eisen had genegeerd en dat zij u waarschuwden dat u nooit meer mocht werken.

U bleef de volgende periode van een jaar en acht maanden werkloos en hielp uw vader op de gronden. Daarna kreeg u een job bij de grenspolitie in Torkham via uw schoonbroer die er commissaris was. U begon te werken op 1 augustus 2015. U werkte als assistent voor de Unie van Commissarissen. Uw job bestond uit het rondbrengen van formulieren aan de commissarissen. U kreeg vervolgens een tweede brief van de taliban waarin zij u waarschuwden dat ze u zouden vermoorden.

U bent uit Afghanistan vertrokken op 14 augustus 2015 en kwam op 28 oktober 2015 in België aan. U vroeg op 29 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een schooldiploma, een certificaat van de universiteit, een certificaat van een opleiding plantbiologie, een aanbevelingsbrief van DAI, een brief van IRC, een badge van de grenspolitie en twee dreigbrieven van de taliban neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij het beperkte bewijsmateriaal dat u neerlegt ter staving van uw werk voor DAI, USAID en IRC. Wat betreft uw werk voor DAI in een project dat betaald werd door USAID legt u louter een aanbevelingsbrief neer. Echter, in deze zogenaamde aanbevelingsbrief, gericht aan ngo's en agentschappen van de Verenigde Naties, wordt met geen woord gerept over uw taken en verantwoordelijkheden voor DAI. Er wordt enkel melding gemaakt van een vage officiële titel, namelijk Field Monitor. Dat de Senior Human Resource Manager van, zoals er staat, "USAID, DAI, IDEA-NEW" een dergelijke aanbevelingsbrief, bedoeld voor VN-agentschappen en internationale ngo's, zou schrijven of ondertekenen, zonder dat er enige informatie in staat over de verantwoordelijkheden en de vaardigheden van de betrokken persoon, is twijfelachtig. U verklaart verder dat u geen contract had (CGVS II, p. 13). U zegt vreemd genoeg niet te weten waarom u geen contract kreeg en kan hier weinig meer over kwijt dan "dat het aan hen lag" (CGVS II, p. 13). Dat u geen contract zou hebben gekregen van deze Amerikaanse organisatie voor uw tewerkstelling in een dergelijke functie – toezien op de correcte verloop van de toebedeling van hulp aan de lokale boeren en opmaken van wekelijkse

rapporten – voor een periode van meer dan een jaar is evenmin aannemelijk, zeker gezien u hier geen verklaring voor weet te bieden.

Met betrekking tot uw werk voor IRC legt u brief neer waarin uw werk bevestigd wordt. Het is opvallend dat deze brief gedateerd is op 16 augustus 2015, twee dagen na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart immers dat u koste wat het kost uw contract voor IRC wilde uitdoen om een dergelijke brief te kunnen krijgen, en u daardoor nog twee maanden voor hen bleef werken nadat u reeds bedreigd werd door de taliban (CGVS II, p. 4 en 5). Dat u uiteindelijk slechts een brief weet neer te leggen die opgesteld is na uw vertrek en waarin geen enkele informatie, vraag of verzoek staat – en waaruit geen enkel doel kan worden afgeleid – dan de loutere melding dat u zou gewerkt hebben voor IRC als “Community Facilitator” van mei 2012 tot december 2013, roept vragen op.

Wat betreft uw werk voor USAID voor een periode van een vijftal maanden in 2011 en 2012 kan u geen enkel document neerleggen. Nochtans zou u er een team hebben geleid van twintig arbeiders (CGVS, p. 6). Bovendien zijn uw verklaringen over dit project opmerkelijk. Wanneer u in het eerste gehoor gevraagd wordt meer te vertellen over dit project zegt u louter dat het een project van USAID is maar dat u niet veel informatie heeft over dit project. U voegt dan nog toe te denken dat het over wateraanvoer ging (CGVS, p. 6). Op de vraag wat u dan precies moest doen in dit project blijft u vaag en zegt u louter dat u leider was van een team van twintig personen en voegt u er slechts nog aan toe dat het geen officiële job was (CGVS, p. 6). Op het tweede gehoor zegt u echter dat het project inhield dat de heuvels in jullie regio te dor waren en jullie waterkanalen moesten graven om een bos te creëren. U moest uw ploeg leiden en bijstaan in het graven van deze kanalen (CGVS II, p. 11). Dat u op het eerste gehoor zegt niet veel informatie over dit project te hebben en louter kan meegeven te “denken” dat het over wateraanvoer ging terwijl u op het tweede gehoor plots concreet weet te vertellen dat er kanalen gegraven moesten worden om de barre heuvels in jullie regio groen te maken en u persoonlijk toezicht hield op de arbeiders bij het graven van deze waterkanalen geeft een weinig coherente indruk en doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan er, zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan uw opeenvolgende tewerkstellingen, ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban. Zo verklaart u dat de taliban in hun telefoontjes eisten dat u met hen zou samenwerken. U weigerde dit en veranderde vervolgens tweemaal van telefoonnummer (CGVS, p. 15). Echter, gevraagd waarom u toch nog twee maanden bleef werken voor IRC, zegt u dat u uw contract wilde uitdoen en dat u niet zeker was van de echtheid van de dreigementen (CGVS, p. 19). U nam de bedreigingen pas serieus nadat u een dreigbrief had gekregen – enkele maanden later, nadat u reeds gestopt was met uw werk voor IRC (CGVS, p. 15 en 20). Gevraagd waarom u dan uw telefoonnummer veranderde zegt u vaagweg dat u geen telefoon van “hem” wilde krijgen, zonder te verklaren wie u daarmee bedoelt, en voegt u toe niet te willen spreken met mensen met politieke doeleinden (CGVS, p. 20). Dit verklaart niet waarom u tot tweemaal toe van nummer veranderde omwille van dreigementen waarvan u beweert dat u ze niet serieus zou hebben genomen. Het is ook opmerkelijk dat u tijdens het tweede gehoor verklaart dat u in de periode na de bedreigingen zo weinig mogelijk naar uw werk ging en dat u zeer bang was wanneer u ging (CGVS II, p. 4). Ook dit valt immers moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring dat u bleef werken voor IRC omdat u de dreigementen niet serieus nam.

U zegt verder een jaar en acht maanden thuis te hebben gezeten vanwege de bedreigingen van de taliban. U was bang dat, indien u opnieuw zou werken, zij iets zouden doen (CGVS II, p. 7). Het is dan zeer opmerkelijk dat u, als eerstvolgende job, meteen voor de Afghaanse autoriteiten begint te werken als medewerker van de grenspolitie in Torkham, Nangarhar. U verklaart in dit verband eerst dat u dacht dat er verandering in het personeel van de taliban zou zijn, dat ze niet meer bestonden of dat ze u vergeten zouden zijn, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 16 en CGVS II, p. 8). U voegt hier dan nog aan toe dat jullie het financieel niet goed hadden (CGVS, p. 16). Gevraagd wat u dan allemaal zou hebben overwogen om werk te vinden, vooraleer u een dergelijk risico nam door meteen voor de politie te beginnen werken, zegt u vreemd genoeg louter dat u nergens over nadacht (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat het vreemd overkomt dat u, als hoogopgeleide Afghaan die reeds jaren onder dreiging van de taliban leeft, zonder na te denken een job bij de Afghaanse politie aanneemt en gevraagd dit verder uit te leggen, kan u slechts meegeven dat hoogopgeleide mensen ook fouten maken en dat niemand perfect is (CGVS, p. 17). U herhaalt vervolgens dat jullie het financieel moeilijk hadden (CGVS, p. 17). Dat u geenszins doorleefd weet te vertellen over de reden waarom u voor de Afghaanse autoriteiten begon te werken, gezien de dreigementen van de taliban aan uw adres, haalt de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban in ernstige mate onderuit.

Het is tevens onduidelijk waarom de taliban plots wilden dat u hen zou vervoegen. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militieën, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de Taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk.

Wat betreft de situatie in Nangarhar wordt vermeld dat de Taliban in tijden van nood hulp vragen aan de bevolking in overleg met de stamouders van de regio. Zij doen beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouders te verkrijgen. Dit gebeurt meestal in de vorm van geld, voedsel of het weigeren van onderdak aan strijders van Islamitische Staat. De Taliban verkiest om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zal slechts uitzonderlijk vragen voor enkele lokale strijders om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan. In het licht van deze informatie is het vreemd dat de Taliban uitgerekend u persoonlijk viseert om te rekruteren. Gevraagd om uit te leggen waarom zij u zo nodig wilden rekruteren zegt u louter het niet te weten (CGVS, p. 19).

Er kunnen verder ook vragen gesteld worden bij de werkwijze van de taliban. Zo stuurden zij u, nadat ze erachter waren gekomen dat u voor de Afghaanse grenspolitie begon te werken, een brief om u te waarschuwen dat zij u zouden vermoorden. Het is vreemd dat, indien zij hadden besloten om u te vermoorden omdat u hun eisen negeerde en toch voor de Afghaanse autoriteiten begon te werken, zij u vervolgens eerst zouden waarschuwen, waarna u dan ook de vlucht nam. Hoewel het geweten is dat de taliban dreigbrieven gebruiken om een bepaald doel te dienen, voornamelijk bedreiging en intimidatie van hun slachtoffers om hen onder meer te dwingen te stoppen met werken voor de overheid of hen te vervoegen, kunnen er vragen gesteld worden bij uw bewering dat zij u een brief zouden hebben gestuurd om u te waarschuwen dat ze u zouden vermoorden. U kan evenmin een verklaring voor bieden deze vreemde werkwijze van de taliban (CGVS, p. 22).

Wat betreft uw profiel als medewerker bij de grenspolitie dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie bij de grenspolitie. Verder dient erop gewezen te worden dat uw functie bij de grenspolitie geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. U heeft er tevens slechts enkele dagen gewerkt. Bovendien heeft u uw werkzaamheden voor de grenspolitie gestaakt. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat de taliban u als gevolg van uw vroegere werkzaamheden voor de grenspolitie zou viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de

verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen

die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een hoogopgeleide Afghaan met een universitair diploma van de Universiteit van Nangarhar, op enkele kilometers van Jalalabad (CGVS, p. 4). Naast uw moedertaal Pasjtoe, geeft u aan Dari en Engels te begrijpen. Uit uw verklaringen blijkt dat u de stad zeer goed kent en er regelmatig kwam (CGVS, p. 10, 11 en 12). Zo blijkt ook de weg van Kuz Kunar naar Darunta, waar uw faculteit lag, door de stad Jalalabad te lopen. Verder kan verwacht worden dat, indien uw familie de financiële middelen had om u een universitaire opleiding te laten volgen en ook op korte tijd 7000 dollar bijeen te krijgen, u tevens in staat bent om zich te vestigen in Jalalabad, een stad die u goed kent, waar u vrienden heeft die u reeds hebben opgevangen voor uw vertrek en waarvan het grootstedelijk gebied tot op slechts een vijftal kilometer van uw dorp komt (CGVS, p. 10 en 18).

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd of u zich in Jalalabad zou kunnen hervestigen bij terugkeer naar Afghanistan zegt u louter dat u bedreigd werd en dat uw leven in gevaar is (CGVS II, p. 13 en 14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen verklaart u slechts dat u geen problemen had met andere mensen en herhaalt u dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen omwille van uw problemen met de taliban (CGVS II, p. 14). Nogmaals gevraagd naar andere mogelijke redenen verwijst u opnieuw naar uw problemen met de taliban en voegt u uiteindelijk ook toe dat u zich slechts in Jalalabad zou kunnen vestigen indien u een goede job en een goed salaris zou hebben (CGVS II, p. 14). Van een universitair geschoolde jongeman met de financiële mogelijkheden en de ondernemingszin om een reis naar België te organiseren kan verwacht worden dat hij zich in een stad, die hij goed kent en waar hij vrienden heeft, kan vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij haalt onder meer aan dat "Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van verzoeker, met name zijn verschillende tewerkstellingen bij DAI, bij het project van USAID, National Solidarity Program, en Douane, inderdaad een belangrijk materieel feit is." Ook meent de verzoekende partij dat uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 blijkt dat de taliban actief zijn in haar regio, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot rekrutering of alleszins dat ze druk kunnen uitoefenen om iets te eisen. De verzoekende partij vervolgt dat blijkens de bestreden beslissing het vast staat dat verzoekers regio inderdaad onveilig is en de burgers uit deze regio subsidiaire bescherming kunnen genieten. De verzoekende partij meent dat de sterke aanwezigheid van de taliban dan ook niet kan worden betwist. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de stukken die ze voor het nemen van de bestreden beslissing voorgelegd heeft: "In de eerste plaats voert de verwerende partij aan dat verzoeker inzake zijn werk bij DAI louter een aanbevelingsbrief neerlegt. De kritiek van de verwerende partij is weinig ernstig, daar zij meent dat dit document met geen woord rept over verzoekers taken en verantwoordelijkheden voor DAI. Volgens de verwerende partij

wordt er 'enkel' melding gemaakt van een vage officiële titel, namelijk *Field Monitor*. Hierbij dient te worden onderstreept dat verzoeker omtrent zijn functie wel zeer uitgebreide verklaringen aflegde. Het document bevestigt de verklaringen van verzoeker, zodat zijn functie, noch zijn verantwoordelijkheden in vraag kunnen worden gesteld. De stelling van de verwerende partij dat de Senior Human Resource Manager van o.a. DAI een dergelijke aanbevelingsbrief zou schrijven en onderteken, zonder dat er enige informatie in staat over de verantwoordelijkheden en de vaardigheden van de betrokken persoon, gaat wederom voorbij aan verzoekers uitgebreide en nuttige verklaringen, maar voegt ten onrechte een voorwaarde toe aan een bewijsstuk, in casu een aanbevelingsbrief. Dat verzoeker geen contract zou hebben gekregen van deze Amerikaanse organisatie voor zijn tewerkstelling, is volgens de verwerende partij niet aannemelijk. Hierbij gaat de verwerende partij wederom voorbij aan de verklaring van verzoeker dat hij deeltijds werkte, en het feit dat hij geen hoge positie had. Uit een rapport 'Spécial Inspector General for Afghan Reconstruction' van juli 2013⁴ blijkt dat de Amerikaanse hulp aan Afghanistan toch zeer veel moeilijkheden kende inzake (identificatie) van betalingen. Daaruit kan worden afgeleid dat men hoofdzakelijk geen contracten opmaakte: [...]Voorts blijkt uit dit rapport dat men ervoor opteerde om de reconstructiewerken — in tijden van oorlog- aantrekkelijk te maken door de lokale arbeiders in contant te betalen en dit met behulp van de Shura's." [...]Ten tweede tracht de verwerende partij verzoekers werk voor IRC te bekritisieren door vragen te laten rijzen met betrekking tot de brief die verzoeker neerlegde. De brief is inderdaad gedateerd op 16 augustus 2015. Ter zake wenst verzoeker te vermelden dat hij met deze stelling niet afdoende geconfronteerd is geweest. Verzoeker heeft reeds in 2013, bij de beëindiging van zijn werk, aan de District-officier te Shinwari gevraagd om hem een aanbevelingsbrief te overhandigen. Verzoeker had dit nodig zodat hij later elders aan werk zou geraken. Deze districtofficier deelde verzoeker mede dat hij moest wachten op de reactie van het hoofdkantoor te Kabul. Zo is er meer dan één jaar tijd voorbijgegaan. Verzoeker had niets ontvangen. Kort voor de periode van verzoekers vertrek uit Afghanistan is hij langs geweest bij het kantoor van IRC in Jalalabad en verzoeker vroeg naar een aanbevelingsbrief. Dit was immers belangrijk voor hem. Ze hebben opnieuw verwezen naar het feit dat het hoofdkantoor te Kabul dit soort brieven opmaakt en dat hij geduld moest uitoefenen. Daarbij heeft vervolgens de Districtofficier te Jalalabad geïnformeerd bij het hoofdkantoor. Na enige tijd verkreeg verzoeker dan ook een aanbevelingsbrief, inderdaad laattijdig en gedateerd op 16 augustus 2015. De aanvraag van verzoeker werd gericht eind juli 2015. Verzoeker dient te melden dat verzoeker in België was toen deze brief laattijdig werd ontvangen.

Ten derde stelt de verwerende partij dat verzoeker voor zijn werk voor USAID (eigenlijk AWATT) voor een periode van een vijftal maanden in 2011 en 2012 geen documenten heeft neergelegd. Ook hier gaat de verwerende partij voorbij aan verzoekers verklaringen, dat hij dit werk deed als simpele dagloner en dat het eigenlijk geen officiële job was. (Administratief dossier, CGVS gehoorverslag I, pag. 6). Hij preciseert ook wat hij bedoelt met het feit dat deze job geen officiële job was, met name het feit dat hij zelf naar de lokale verantwoordelijke opstapte en zich aanbod om mee te werken aan het project. Dat dit mogelijk is, blijkt uit een rapport 'Spécial Inspector General for Afghan Reconstruction' van juli 2013⁵. De kritiek van de verwerende partij dat verzoeker bij eerste gehoor niet veel informatie zou hebben en dat hij bij tweede gehoor stelde wel informatie aanreikte houdt geen rekening met het feit dat er bij het eerste gehoor weinig geenszins dieper werd ingegaan op de functie van verzoeker. Het is om deze reden dan ook dat er een tweede gehoor werd georganiseerd. Het is overigens ook niet zo dat hij geen informatie gaf tijdens het eerste gehoor bij het CGVS. Uit het gehoorverslag blijkt dat de protection officer geen concrete navolgende vragen stelde zodat het dan ook kan worden aangenomen dat verzoeker toen zijn profiel in hoofdvraag aannemelijk maakte. Uit het tweede gehoor blijkt dat toen aan verzoeker concrete vragen werden gesteld (zoals, of hij een typische dag kon beschrijven en wat zijn exacte taken en verantwoordelijkheden waren). Het is geen wonder dan ook dat verzoeker meer informatie aanreikt. Dit element tegen verzoeker gebruiken, gaat in tegen zijn recht van verdediging. De verwerende partij was verplicht om een grondig onderzoek te voeren tijdens het eerste gehoor en verzoeker maanden niet laten wachten op een tweede interview bij het CGVS."

2.1.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten:

- een brief van I.N: To Whom it May Concern schrijven d.d. 16.10.2011 (origineel)
- International Rescue Committee schrijven van 16.08.2015 (origineel)
- USAID Afghanistan: Fact Sheet juni 2011
- USAID's alternative livelihoods program – eastern region: audit of costs incurred by development alternatives, inc van juli 2013.

2.1.3. Op 5 maart 2018 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. Deze aanvullende nota bevat volgende stukken:

- e-mailbericht van de heer A.W. namens USAID aan het opvangcentrum

- certificate of Achievement USAID
- drie documenten met betrekking tot het International rescue committee Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de

daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De kern van het relaas van de verzoekende partij is dat de verzoekende partij de taliban vreest omdat zij geweigerd heeft om voor de taliban te werken. Ze heeft daarentegen voor internationale organisaties gewerkt. Toen de verzoekende partij voor het IRC werkte, heeft de taliban haar telefonisch gevraagd om te stoppen met werken. De verzoekende partij heeft dit geweigerd en haar contract toch voltooid. Toen haar contract afgelopen was, solliciteerde de verzoekende partij bij een andere buitenlandse organisatie. Toen heeft de taliban haar nogmaals bedreigd en gezegd dat ze nooit meer mocht werken.

Gedurende een jaar en acht maanden bleef de verzoekende partij werkloos en hielp haar vader. Daarna heeft ze voor de grenspolitie gewerkt. In die periode heeft de taliban gedreigd haar te vermoorden. Hierop is de verzoekende partij het land ontvlucht.

Vooreerst blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het gegeven dat de verzoekende partij voor verschillende internationale organisaties in Afghanistan gewerkt heeft.

Met betrekking tot de aanbevelingsbrief van 16 oktober 2011 brengt de verzoekende partij nu een e-mailbericht van 31 juli 2017 bij. Het emailbericht werd verstuurd vanaf het account van een medewerker van DCOP operation and Finance van USAID. In dit bericht wordt bevestigd dat de verzoekende partij voor hen gewerkt heeft. Op dit e-mailbericht staan de contactgegevens van de medewerker van DCOP operation and Finance van USAID vermeld. Deze persoon werd bovendien door een medewerker van het opvangcentrum gecontacteerd. Ook brengt de verzoekende partij een brief bij van het IRC waarin aangegeven wordt dat ten gevolge van een vermindering van het budget de verzoekende partij vanaf 31 december 2013 niet meer voor hen zal werken. Ook op dit document worden er contactgegevens vermeld. Bovendien is het duidelijk door wie de brief ondertekend werd. Hetzelfde geldt voor de aanbevelingsbrief van 16 augustus 2015 van het international rescue committee. Ook op dit document worden contactgegevens vermeld en kan duidelijk bepaald worden wie de brief opgesteld heeft. Op basis van de informatie op voormelde documenten kan de verwerende partij in casu contact opnemen met voormelde internationale organisaties in Afghanistan om na te gaan of de verzoekende partij effectief voor hen gewerkt heeft om van daaruit de gegrondheid van haar vrees voor vervolging te onderzoeken.

Het is *in casu* in het licht van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet relevant om kennis te hebben van de vorige tewerkstellingen van de verzoekende partij bij internationale organisaties in Afghanistan. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt: *"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."* De bewijskracht die, krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen moet door de bevoegde instanties in aanmerking worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, Abdulla e.a., pt. 94).

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS